

Arrest

nr. 87 029 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 8 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 maart 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Moslim, afkomstig uit Berane (Montenegro) en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. U bent officieel gehuwd met S.(...) S.(...) (O.V. 6.955.829). Reeds van jongs af aan kreeg u in Montenegro te maken met discriminatie en nationalistische uitingen van etnische Serviërs aan uw adres. Daardoor was u niet in staat als kind vrienden te maken en kon u later geen vriendin vinden. Tijdens uw tienerjaren (15 tot 17 jaar) werd u wegens uw etnie regelmatig geslagen door etnische Serviërs, ondermeer door H.(...) S.(...). Op 16 augustus 2011 overleed uw oudere broer S.(...) S.(...) aan kanker. Op 5 of 6 september 2011 kreeg u thuis het bezoek van drie leden van de familie M.(...), van etnisch Servische origine, die u zegden dat uw broer S.(...) hen 5000 euro verschuldigd was. Wanneer u hen vroeg waarom S.(...) geld van hen geleend had, begonnen ze te schreeuwen. Drie of vier dagen later kreeg u het opnieuw bezoek van dezelfde drie leden van de familie M.(...). In september 2011 startte uw oudste zoon A.(...) zijn school. Door zijn etnie maakte A.(...) echter geen vrienden en werd hij regelmatig door Servische leerlingen gepest en zelfs geslagen. Zowel u als uw echtgenote klaagden de pesterijen die A.(...) ondervond op school meermaals aan bij zowel de leerkracht als de directie, echter tevergeefs. Uw echtgenote bracht daarbij aan dat ze jullie kinderen evenmin buiten kon laten spelen daar ze dan zouden worden geslagen door Servische kinderen uit de buurt. In oktober 2011 kreeg u opnieuw het bezoek van de familie M.(...). Een laatste bedreiging van de familie M.(...) kreeg u in december 2011. Omdat de familie M.(...) ermee dreigde uw kinderen te ontvoeren legde u van voormelde dreigingen geen klacht neer bij de politie. Uw echtgenote bracht tevens aan tengevolge de dreigingen door jullie afpersers te kampen met stevige hoofdpijnen en het idee dat ze steeds flauw zou vallen. Ten slotte stelde u in het kader van uw asielaanvraag dat u in Montenegro geen degelijke medische behandeling kon genieten. Zo kreeg u van de u behandelende arts, dokter B.(...), enkel medicatie voorgeschreven, maar weigerde ze u een doorverwijzing naar een specialist uit te schrijven. Daar een dergelijk leven voor u en uw gezin niet langer houdbaar was, verlieten jullie op 5 februari 2012 Montenegro. U kwam in België aan op 8 februari 2012 en diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in. U wenst niet naar Montenegro terug te keren omdat u uw kinderen hier van een goede toekomst wil voorzien.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Montenegrijnse identiteitskaart, uitgereikt op 20 januari 2009 te Berane; uw Montenegrijns paspoort, uitgereikt op 21 januari 2009 te Berane; en de Montenegrijnse paspoorten van uw kinderen, beide uitgereikt op 26 januari 2012 te Berane.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van uw asielrelaas zoals u het deed op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 19 maart 2012. Er kan immers gewezen worden op enkele flagrante tegenstrijdigheden met het relaas dat u uiteenzette in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 13 februari 2012. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u Montenegro verlaten te hebben door aanhoudende problemen met de familie M.(...) die na het overlijden van uw broer S.(...) geld eiste van u (DVZ vragenlijst CGVS d.d. 13/02/2012, vraag 3.5). Wanneer u op 19 maart 2012 gehoord werd op de zetel van het Commissariaat-generaal bracht u echter een aantal bijkomende vluchtmotieven aan voor uw vertrek uit Montenegro. Tijdens dat gehoor stelde u naast de voornoemde problemen met de familie M.(...) Montenegro ook verlaten te hebben door de problemen van uw zoon A.(...) op school, de problemen die uw kinderen zouden ondervonden hebben wanneer ze bij jullie in de buurt op straat zouden spelen en de discriminatie waarmee u reeds sinds kindsbeen af, ook wat betreft het verkrijgen van medische zorgen, wordt geconfronteerd (CGVS, p. 7-14; CGVS echtgenote, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden in uw relaas stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u deze feiten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangehaald omdat men u aldaar zegde enkel uw recentste problemen te vertellen (CGVS, p. 2-3, 14). Deze uitleg is echter geenszins afdoende, temeer daar de problemen van uw zoon A.(...) in dezelfde periode plaatsvonden als uw problemen met de familie M.(...) (CGVS, p. 8-10). Het gaat hier overigens om een essentieel aspect van uw asielrelaas en bij het invullen van voornoemde vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd steeds de waarheid te vertellen alsook de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Montenegro heeft verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Daarenboven werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken

expliciet gevraagd of u, behalve de problemen met de familie M.(...) in Montenegro nog andere problemen kende, in het bijzonder met uw autoriteiten, medeburgers of van algemene aard, en antwoordde u, net als uw echtgenote, op deze vragen ontkennend (DVZ vragenlijst CGVS d.d. 13/02/2012, vraag 3.8; DVZ vragenlijst CGVS d.d. 13/02/12, vraag 3.8). De verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde werden u bovendien in het Servo-Kroatisch voorgelezen en u heeft ze voor akkoord ondertekend. Voorgaande inconsistenties zijn dermate fundamenteel dat geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan het door u op het Commissariaat-generaal geschetste problemen van uw zoon A.(...) op school en de door uw gezin gekende discriminatie. Bovenstaande vaststellingen zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Voorts dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote die in ernstige mate de waarachtigheid van de door jullie aangebrachte asielmotieven verder onder druk zetten. Betreffende de door jullie beweerde problemen met de familie M.(...) moet worden vastgesteld dat daar waar u verklaarde vier keer thuis bedreigd te zijn geweest door de familie M.(...), uw echtgenote stelde slechts twee keer thuis te zijn bedreigd door de familie M.(...). Uw echtgenote stelde dat de dreigingen van de familie M.(...) een eerste keer plaatsvonden begin september 2011 en een tweede keer een tiental dagen later. U verklaarde daarentegen dat de eerste dreiging van de familie M.(...) plaatsvond op 5 of 6 september 2011, een tweede drie of vier dagen later en jullie dan nog eens door de familie M.(...) werden bedreigd een maand later in oktober 2011 en eind december 2011. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw echtgenote bij elke bedreiging van de familie M.(...) thuis aanwezig was (CGVS, p. 8-9; CGVS echtgenote, p. 6). Het is tevens onlogisch dat uw belagers niet zouden weten waarom uw broer S.(...) zagezegd van hen geld geleend zou hebben. Ook al zou uw broer S.(...) in realiteit geen geld hebben geleend van de familie M.(...), er kan op zijn minst verwacht worden dat de familie M.(...), als ze u om voormelde zagezegde reden wilden afpersen, een reden uitgevonden zouden hebben waarom uw broer S.(...) dat geld geleend zou hebben (CGVS, p. 8). Verder is het op zijn minst opmerkelijk dat u wanneer u tot tweemaal toe gevraagd werd wie of wat u vreest ingeval van een terugkeer naar Montenegro u niet meer sprak over mogelijke problemen met de familie M.(...) (CGVS, p. 12). Er rijzen met rede dan ook fundamentele twijfels omtrent de waarachtigheid van de door u beweerde bedreigingen van de familie M.(...). Voorts wordt de bevinding dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw zoon A.(...) op school bestendigd doordat de door u en uw echtgenote in dit verband afgelegde verklaringen maar moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. Zo verklaarde uw echtgenote de problemen van A.(...) tweemaal samen met u op school te zijn gaan aankaarten en dan zij daarna alleen ging klagen omdat u door de problemen na de dood van uw broer niet meer meeging. U van uw zijde zegde dat jullie steeds alleen zijn gaan klagen over A.(...)s situatie op school en dat u aanvankelijk eens een week alle dagen bent gaan klagen op school en nadien maar eens per maand meer daar u zag dat uw klachten geen nut hadden (CGVS, p. 10-11; CGVS echtgenote, p. 6-7). Ten slotte, als er al enige waarheid te vinden is in uw verklaringen in uw jeugd problemen gekend te hebben met etnische Serviërs, ondermeer met ene S.(...) H.(...), moet worden opgemerkt dat deze problemen, gezien ze plaatsvonden in de jaren 1990 en eerder, actueel bezwaarlijk nog kunnen worden ingeroepen als motieven die u er in 2012 toe aanzetten Montenegro te verlaten (CGVS, p. 11-12).

Wat er ook van zij, er dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U heeft immers van geen van de door u of uw gezinsleden in Montenegro gekende problemen ooit een klacht ingediend bij de in Montenegro opererende veiligheidsinstanties. Evenmin sprak u ooit een advocaat of een organisatie aan die in Montenegro leden van minderheden bijstaat ingeval van problemen (CGVS, p. 10, 12). Uw motivatie waarom u nooit een klacht indiende bij de politie, met name omdat uw belagers ermee dreigden ingeval van een klacht uw kinderen te zullen ontvoeren, omdat u behoort tot een minderheid, en - voor wat betreft uw problemen in de jaren 1990 - omdat u toentertijd de politie vreesde, kan evenwel niet worden weerhouden als een afdoende uitleg voor het actueel niet inroepen van bescherming door uw eigen autoriteiten (CGVS, p. 10-12).

Vooreerst is het immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit noemenswaardige problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst

(CGVS, p. 10). Ook uw echtgenote kwam nooit in aanvaring met de Montenegrijnse autoriteiten (CGVS echtgenote, p. 7). Bovendien kan worden gewezen op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de lokale Montenegrijnse autoriteiten bereid en in staat zijn om aan alle burgers, inclusief leden van minderheden, bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Montenegro werd onlangs zelfs geprezen door de internationale gemeenschap (Raad van Europa, Europese Commissie, Verenigde Naties, OVSE, de NAVO en het US Department of State) voor de indrukwekkende doeltreffendheid van de in de afgelopen jaren gerealiseerde hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Met de hulp van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) nam de Montenegrijnse regering een actieplan (2007-2012) aan ter hervorming van justitie, welke een reële vooruitgang met zich meebracht op het vlak van transparantie, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en effectiviteit van de rechterlijke macht. Tevens zijn door diverse nationale en internationale organisaties opleidingen opgezet van rechters en officieren van justitie. In samenwerking met het 'United Nations Development Programme' wordt tevens een nieuwe reeks hervormingen gepland voor de periode 2013-2017. In april 2011 heeft Montenegro daarenboven een wet goedgekeurd die voorziet in gratis rechtsbijstand aan iedere burger die er nood aan heeft. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. In de afgelopen jaren was tevens een gestage vooruitgang merkbaar in de communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en in de samenwerking tussen de politie en de parketten. Te dien einde was in de periode 2001 tot 2005 de OVSE betrokken bij de training en opleiding van de Montenegrijnse politie en bij het meer in overeenstemming brengen van de gehanteerde gebruiken en praktijken met de Europese en internationale normen. Met het oog op het verbeteren van de efficiëntie van de Montenegrijnse politie werd tevens voor de periode 2010-2012 een actieplan ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie goedgekeurd. Naast het feit dat dit plan wordt ondersteund door Europese fondsen, kunnen de lokale autoriteiten gebruik maken van Europese expertise om hun institutionele en operationele capaciteiten te verbeteren. Tevens werd voor de periode 2011-2013 een nieuwe strategie voor de ontwikkeling van de politie ingesteld.

Gelet op het voorgaande heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor uw (beweerde) problemen geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Montenegro aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten.

Verder bracht u in het kader van uw asielaanvraag aan geen afdoende zorgen te kunnen krijgen voor uw medische aandoeningen omdat er in Montenegro nationalisme/discriminatie heerst. U kent problemen met uw darmen en kampt met een te hoge bloeddruk. Zo stelde u van uw behandelende arts geen doorverwijzing te hebben verkregen naar een specialist. U kreeg enkel medicatie voorgeschreven en er werden nooit onderzoeken gedaan (CGVS, p. 3, 12-13). Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen van de door u verklaarde gezondheidsproblemen kon staven met enig medisch attest. Voorts overtuigen uw verklaringen als zou het voor een burger in Montenegro onmogelijk zijn voor een tweede opinie een andere arts te bezoeken daar men geregistreerd staat bij één welbepaalde arts geenszins. Uw verklaringen nooit een onderzoek te hebben kunnen krijgen is moeilijk in overeenstemming te brengen met de realiteit dat u in Montenegro geopereerd bent aan uw darmen. Gelet op het feit dat u en uw gezinsleden allen in het bezit zijn van gezondheidsboekjes, dat u in het verleden in Montenegro bent geopereerd, dat uw echtgenote voor haar hoofdpijnen in de periode dat jullie problemen kenden met de familie M.(...) tweemaal een dokter bezocht en dat uw broer S.(...) aanvankelijk met succes behandeld is geweest voor longkanker, heeft u dan ook niet aangetoond zich in Montenegro niet of niet afdoende te kunnen wenden tot de aldaar aanwezige gezondheidscentra ter behandeling van uw medische problemen (CGVS, p. 6, 12).

Ten slotte moet ook hier er op gewezen worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 februari 2012 met geen woord gerept heeft over uw medische problemen, laat staan uw gebrek aan gedegen behandeling voor uw medische problemen in Montenegro (DVZ vragenlijst CGVS d.d. 13/02/12). Tot slot heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u zich wegens motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Montenegro zou kunnen vestigen om verdere problemen in Berane te vermijden. Het feit dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte om zich te hervestigen in Montenegro is een zuiver socio-economisch probleem dat niet kan worden weerhouden daar het als dusdanig geenszins ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 7).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen staven louter jullie identiteit en nationaliteit, maar deze gegevens staan hier geenszins ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Moslim, afkomstig uit Berane (Montenegro) en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. U bent officieel gehuwd met S.(...) D.(...) (O.V. 6.955.829). Uit uw verklaringen blijkt dat u Montenegro ontvluchtte om dezelfde redenen als degene die werden uiteengezet door uw echtgenoot Denis. Zo beaamde u dat jullie Montenegro verlieten ten gevolge van bedreigingen door de familie M.(...) omdat uw overleden schoonbroer S.(...) zagezegd geld van hen geleend had, van de pesterijen door Servische leerlingen waarvan uw zoon A.(...) op school het slachtoffer werd en van de discriminatie die jullie ervoeren van de Serviërs in jullie directe omgeving wat er ondermeer toe leidde dat u uw kinderen niet op straat kon laten spelen. Tevens haalde u aan sinds de problemen met de familie M.(...) opnieuw (u hield een trauma over aan het feit dat uw vader gestorven is wanneer u 12 jaar oud was) stevige hoofdpijnen te kennen en steeds het idee het hebben dat u zal flauwvallen. Wanneer u te dien einde een arts bezocht werd u enkel medicatie voorgeschreven. Daar een dergelijk leven voor u en uw gezin niet langer houdbaar was, verlieten jullie op 5 februari 2012 Montenegro. U kwam in België aan op 8 februari 2012 en diende nog dezelfde dag een asielaanvraag in. U wenst niet naar Montenegro terug te keren daar u een hernieuwing van voornoemde problemen vreest. U bent in het bezit van uw Montenegrijnse identiteitskaart en uw Montenegrijns paspoort, beide uitgereikt op 26 januari 2012 te Berane.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot, S.(...) D.(...) (O.V. 6.955.829), werden uiteengezet (CGVS, p. 5-8). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie daar zij evenzeer enkel persoonsgegevens bevatten, die op zich niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers voeren daarnaast een klaarblijkelijke beoordelingsfout aan. In een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stellen verzoekers dat de bestreden beslissing op een correcte manier dient gemotiveerd te worden, dat de overwegingen die in feite en in rechte tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld dienen te worden, maar dat de beslissing ook op een adequate manier moet genomen worden die verband houdt met de door de beslissing bedoelde toestand. Verder stellen ze dat de motivering niet uit een stijfgevoerd of een vage en stereotiepe formule mag bestaan, en dat ze het mogelijk moet maken om na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak is overgegaan en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout begaat. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal deze principes niet heeft nageleefd aangezien de bestreden beslissingen niet aan deze vereisten voldoen en ze

verwijten de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de toestand die werkelijk in hun land van herkomst heerst.

Aangaande de aangevoerde schending van het Vluchtelingenverdrag lichten verzoekers vooreerst toe dat men bij het lezen van de definitie uit artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag een objectief element, namelijk het verblijven buiten het land van herkomst en twee subjectieve elementen kan afleiden, namelijk de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren. Verder dient de vervolging ernstig te zijn, zo stellen verzoekers, en moet er met andere woorden een werkelijk risico zijn om het leven of vrijheid te verliezen en een redelijke mogelijkheid zijn dat de vervolgingen in de toekomst zullen gebeuren. Verzoekers geven ook toelichting bij de plegers van en de redenen voor de vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Er wordt in het Vluchtelingenverdrag volgens verzoekers een vangnet gebruikt, namelijk de notie 'het behoren tot een bepaalde sociale groep' voor gevallen die niet onder andere noties vallen. Verzoekers vertalen in dit verband de definitie, opgesteld door het UNHCR, van de notie sociale groep. Volgens verzoekers voldoen zij aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, waarbij zij stellen dat de verwerende partij zeer goed weet dat het systeem van vendetta in Montenegro nu nog van toepassing is. Het argument, zo stellen verzoekers, dat een dergelijke erecode in Montenegro niet verspreid "wordt", kan niet worden aangenomen. Verzoekers wijzen erop dat een "ereschuld" vreselijke gevolgen kan hebben en tot de dood kan leiden, waarbij de autoriteiten machteloos zijn. Volgens verzoekers wordt hen onterecht verweten het beginsel van de subsidiariteit van de internationale bescherming niet te hebben geëerbiedigd, waardoor het geen louter interpersoonlijk probleem is, zoals de bestreden beslissingen veronderstellen en hen wel degelijk de vluchtelingenstatus kon worden toegekend. Hieruit blijkt volgens verzoekers een klaarblijkelijke beoordelingsfout. Verzoekers opperen verder dat de elementen uit de bestreden beslissingen niet volstaan om de geloofwaardigheid van het asielrelaas in twijfel te trekken omdat de verklaringen van verzoekers over de vervolging omwille van hun Servische origine geloofwaardig zijn, omdat ze geen belangrijke tegenstrijdigheid vertonen en internationale organisaties uitleggen dat er momenteel in Montenegro een dergelijke vervolging is. Verzoekers vermelden dat de afwezigheid van bewijs niet de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, indien het relaas geloofwaardig is omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont, zoals volgens hen blijkt uit een uittreksel uit een arrest van de Raad van State. Volgens verzoekers moet hen op grond van hun geloofwaardigheid de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Ten derde stellen verzoekers dat ze aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus en zetten zij het begrip ernstige schade uiteen. Verzoekers stellen vast dat de commissaris-generaal niet uitlegt waarom ze niet aan de voorwaarden voldoen om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Daarom zijn verzoekers van mening dat het duidelijk is dat hun situatie niet ernstig werd onderzocht.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. Zo wordt er in de beslissingen op gewezen dat eerste verzoeker bij zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal een aantal bijkomende vluchtmotieven aangaf die hij niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld en dat er ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van eerste verzoeker en deze van zijn echtgenote, onder meer met betrekking tot de aanvang en de frequentie van hun problemen met de familie M. waarbij deze verklaringen bovendien een onlogisch karakter hebben. Omwille van ongerijmdheden tussen de verklaringen van eerste verzoeker en deze van zijn echtgenote over de problemen die hun zoon A. op school zou hebben gekend, kan hieraan luidens de bestreden beslissing evenmin geloof worden gehecht. Tenslotte wijst de commissaris-generaal erop dat de problemen die verzoeker in zijn jeugd met etnische Serviërs zou hebben gekend, heden niet langer actueel zijn. Vervolgens wordt er in de beslissingen gesteld dat verzoekers onvoldoende hebben aangetoond dat zij een beroep hebben gedaan op de lokaal aanwezi-

ge beschermingsmogelijkheden in Montenegro. Hierbij wordt gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat de Montenegrijnse overheid afdoende inspanningen levert ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade. Waar eerste verzoeker aanbrengt dat hij omwille van discriminatie onvoldoende zorgen kreeg voor zijn medische problemen, stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn gezondheidsproblemen niet kan staven met medische stukken en dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij wel degelijk zorgen ontvingen. Afsluitend wordt er in de beslissingen op gewezen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij zich niet elders in Montenegro konden hervestigen om aan de problemen te ontsnappen.

2.4. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de toestand die werkelijk heerst in hun land van herkomst, maar zij blijven in gebreke om nader toe te lichten in hoeverre deze toestand een ander licht zou werpen op de bestreden beslissingen. Anderzijds dient te worden opgemerkt dat verzoekers niets inbrengen tegen de overwegingen uit de bestreden beslissingen met betrekking tot het intern vluchtalternatief in Montenegro. De Raad neemt dit motief bijgevolg over en maakt het tot het zijne.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekers brengen evenmin iets in tegen de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de incoherenties in hun verklaringen op grond waarvan besloten wordt tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas. De tegenstrijdigheden hadden zowel betrekking op de aard van hun vluchtmotieven als op de aanvang en de frequentie van hun problemen, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij opperen dat deze geen betrekking hebben op essentiële elementen van hun vluchtrelaas. De blote bewering van verzoekers dat de elementen uit de bestreden beslissingen niet volstaan om hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken, is niet van aard om het pertinent karakter van de vaststellingen van de commissaris-generaal te ontkrachten. Verder dient te worden aangestipt dat verzoekers hun problemen in Montenegro in hun verzoekschrift andermaal anders voorstellen dan bij hun verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal. In de eerste plaats stelt de Raad vast dat zij hun vluchtrelaas thans lijken te kaderen binnen een problematiek van bloedwraak in Montenegro, terwijl dit niet kan worden afgeleid uit de gegevens van het administratief dossier. Blijkens het gehoorverslag duidde eerste verzoeker de discriminatie aan als belangrijkste oorzaak voor zijn problemen en gaf hij daarna de bedreigingen van de familie M. omwille van een geldkwestie op als drijfveer voor zijn vertrek (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 19 maart 2012, p. 7), maar uit niets blijkt dat zijn problemen zouden voortspuiten uit een bloedvete. Noch in de bestreden beslissingen, noch in de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, staat te lezen dat de "erecode" in Montenegro niet verspreid zou zijn, zoals verzoekers beweren, zodat hun kritiek op dit punt elke grondslag mist. Ook waar verzoekers stellen dat hun verklaringen over de vervolging omwille van hun Servische origine wél geloofwaardig zouden zijn, kunnen zij niet worden gevolgd. Er dringt zich immers de vaststelling op dat verzoekers zich ter gelegenheid van het gehoorverslag als Montenegrijnse moslims beschouwen (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 19 maart 2012, p. 3) en dat zij juist problemen hebben met nationalistische Serviërs die voorrang zouden krijgen op moslims in Montenegro (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 19 maart 2012, p. 10). Uit niets kan worden afgeleid dat zij etnische Serviërs zouden zijn, noch dat zij om deze

reden problemen zouden kennen. Het betoog van verzoekers raakt bijgevolg kant noch wal en zij slagen er in elk geval niet in het ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen om te buigen.

2.7. De door verzoekers aangehaalde feiten kunnen bovendien niet worden gelijkgesteld met vervolging, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren. Deze feiten, problemen met een Servische familie en problemen van discriminatie op school, hebben een gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Verzoekers stellen dat de autoriteiten machteloos zijn, maar uit hun verklaringen blijkt dat zij nooit hulp of bescherming hebben gezocht voor hun problemen in Montenegro (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 19 maart 2012, p. 10), waardoor zij geenszins aantonen dat zij alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of aannemelijk maken waarom zij hierop geen beroep deden of konden doen.

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers brengen tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN